

BIZI HITZA

Abuztua 2026

«Handiesten du nire arimak Jauna» (Lk 1, 46).

Bere Ebanjelioaren lehen atalean, Lukasek Itun Berriko orrialde bakarra eskaintzen digu, non protagonistak bi emakume diren, Maria eta Isabel.

Isabel Jerusalemetik gertu dagoen hiri batean bizi zen, Nazaretetik 150 km ingurura. Mariak bidaia luze horri ekiten dio aingeruak Jesusen ama izango zela iragarri bezain laster (Lk 1, 26–38). Ez ditugu zeharbidearen xehetasunak ezagutzen, eskualde menditsura azkar joan zela besterik ez dakigu. Baina zergatik doa hara?

Maria poz hori adieraztera doa, bera bezala Jainkoarengandik ume bat itxaroteko grazia jaso duenari, eta haurdunaldiko azken hilabeteetan bere ondoan egon eta laguntzera. Bi emakumeren istorioa da, ezinezko bi amatasunena. Nork hobeto ulertu eta partekatu zezakeen esperientzia hori, Mariak berak baino? Topaketa horretatik sortzen da Magnificat-a).

«Handiesten du nire arimak Jauna».

«Hitz horiek gogo sutsutik eta gainezka egiten duen gozamenetik sortzen dira [...]. Horregatik esaten du “nire arimak” eta ez “nik Jainkoa goستن dut”, ... adierazi nahiko balu bezala: “nire bizitza, nire zentzu guztiak, maitasunean, laudorioan eta jainkoazko gozamenean finkatzen dira [...]»¹, idatzi zuen Martin Luterok Magnificat-i egindako iruzkinean.

Handietsi, handi egin aditzak, Jainkoa guk uste baino handiagoa dela aurkitzeak sortzen duen poza adierazten du. Alaitasun horrek apaltasun sakona eta esker on eta aitortza zentzu sakona eragiten ditu.

Ermes Ronchi-k azpimarratzen duen bezala, «Magnificat Mariaren ebanjelioa da, bere berri ona, belaunaldi guztietara iristen dena». Hamar aldiz errepikatu du Nazaretoko neska gazteak Jainkoak egin duena², dekalogo berri moduko bat bezala, munduaren logika hankaz gora jartzen duten hamar agindu berri.

Berezkkoa da geure buruari galdetzea harridura eta txundidura zentzua gorde ote dugun gure eguneroko bizitzan eta otoitz zentzua Jainkoak egin duen eta egiten jarraitzen duen guztiaren aurrean. Berritasunera eta bere ezustetara ireki gabe, harridurarik gabe, fedea letania nekaldua bihurtzen da, poliki-poliki itzalduz doana eta ohitura sozial bat bihurtzen da³.

«Handiesten du nire arimak Jauna».

1 Martín Lutero, Magnificat-i iruzkina: <https://1library.co/document/zlv1282y-comentario-al-magnificat-por-martin-lutero.html>.

2 Ik. E. Ronchi, «Magnificat, una finestra aperta sul futuro», Avvenire 2021eko abuztuaren 12a.

3 Ik. Francisco, Angelus, San Pedro plaza (Erroma), 2021eko uztailaren 4a.

Mariaren kantika ez da gorespeneko otoitz intimista hutsa, baizik eta laudorio profetiko bat, Idazteuneko pasarteetara etengabe jotzeak ezaugarritzen duena⁴, eta horrek adierazten du historiaren norabidea Jainkoaren bihotzaren arabera dela. Jainkoa gorestea txikiekin lerrokatzea esan nahi du, mundua alda daitekeela sinestea eta aldatu behar duela.

Ereserki honen hitzek Jainkoak gure historia pertsonal eta komunitarioan egiten duen eskuhartze salbifikoa ulertzea gonbidatzen gaituzte, bai geure bizipen pertsonala eta baita unibertsa ere, bai orainaldia eta baita Ebanjelioaren gizarte-iraultzak inauguratzen dituen zeru berriak eta lur berria.

«Handiesten du nire arimak Jauna».

Hitz hauek gu ere gonbidatzen gaituzte, gure bizitza gorespen bizidun bihurtzera, egunero miragarriak aitortzera, gure ahotsa Mariarenari batzera, Jainkoa leiala dela aldarrikatzeko, bere errukia belaunaldiz belaunaldi hedatzen dela eta bere justizia eta maitasunezko erreinua gure artean dagoeneko gauzatzen ari dela.

Chiara Lubichek Mariaren kantikaren dimentsio iraultzaile hori bereganatu zuen gazteei honela idatzi zienean: «Irakurri Magnificat-a eta kristau doktrina sozialaren lehen orrialdea eta indartsuena aurkituko duzu. Nork eta noiz beteko du osorik?»⁵.

Galderak zabalik jarraitzen du eta interpelatu egiten gaitu. Jainkoaren esku-hartzea ez litzateke bihotzaren intimitatera mugatu behar; harremanetan, bizitza arruntean, etorkizuneko belaunaldien traman agertu behar da.

Patrizia Mazzola eta Bizi-Hitzaren taldea

4Ik. G. Rossé, *Il Vangelo di Luca*, Città Nuova, 1992, 69. or.

5C. LUBICH, *Signo de contradicción*, Ciudad Nueva, Madril 1971, 203 zk., 64 or.